

HİKAYE
Kadir YAŞAR

KOCA GÖL

Dün nasip oldu. Doğduğum büyüdüğüm köyüme gittim. Koca göle eski tahta köprünün yerine yapılan beton köprünün üzerinden baktım. Anılarda kalan tahta köprü neler hatırlattı.

Köprü tahtaların arasından suya bakıp bir akvaryum zenginliğini seyredelişimiz.

Olta atışlarımız.

Balıkların peşinden koşuşumuz.

Atlayıp çimmelerimiz.

Zıplayan, öten kurbağalara bakışımız.

Suyun içinde çeşit canlıları izleyişimiz.

Berrak suların üzerinden sineklerin dansına bakakalışımız.

Göle akan derelerden atlayışımız.

Kıyılara çarpan dalgaları sayışımız.

Göl yüzeyine yassı tasları sıkırtarak sektirişimiz.

Koca göl küçük olsada çocuk dünyamızda kocaman idi.

Elvan elvan, yanık yanık öten kuş sesleri. Biz kuş seslerini yanık, memleket hikayesiylekarışık dinlerdik.Seferberlik anıları,askere gidişleri, gurbet hikayeleri, dramlar, acılar. Kuş sesleriyle karışık gelirdi.

Gölde bakıl avlardık.

Kuş yavruları tutardık.

Boyumuzu aşan yerlere kadar ulaşır yüzerdik.

Otların arasında yara yara dolaşır gizlenir oynardık.

Koca gölde doyasıya gezmek dolaşmak isterdik. “Ah bir kayığımız olsa derdik.” Gölün taa ortaları, erişemediğimiz yerler, derinlikler çekerdi. İmdadımıza camuzlar yetiştirirdi. Camuzlar suyu sever. Kocaman gövdesiyle gölde yüzerler. Har camuz bir kayık olurdu. Sırtına biner, o yöne bu yöne çevirerek gölde dolaşmak yürek ister, yürekleşmek ister. Azımız ortalara gider, çoğumuz kıyılarda kalırdı.

Çocuk aklıyla o gün tehlikelerle dolu sulara dolmanın hayatta işe yarayacağını görmeyi koca gölün öğrettiğini sonrada anlıyoruz.

Göl kurbağadan geçilmezdi. Kurbağalar daha çok su kıyısında karada dururlardı. İnsanı görünce zurbalarhaliinde göle altlayışlarıdoyumsuz seyir olurdu. Kurbağa ürkütmenin hazzı bir gösterisi olurdu.

Gündüz sessiz sedasız duran kurbağalar, akşamdan itibaren ocaklarına ateş düşmüşçesine bağırıışları. “ Vararak Vararak” biri bitirmeden biri başlar. Hepsi birden koca gölü, göl

yakınındaki köyü koro halinde kaplardı. Öyleki, konuşanlar kurbağa seslerinden birbirini zor duyarlardı.

Toplu kurbağa sedaları karşı yamaçlarda yankılanır, çöken karanlıkta çoğaldıkça çoğalır, bir korku ve ürperti yaşanır. “Gecenin binbir hali var” diyen büyüklerimize acaba bu sesler haber mi verirlerdi.

Kurbağa isilik yapar diye elle tutturmazlardı. Öyle dedikçe kurbağa tutuşumuz gelirdi.

Alıştığımız kurbağa seslerini özler, ertesi akşamı berlerdik. Bu sesleri duya duya uykuya dalışımız tatlı ve renkli rüyaların habercileri olurdu. Gölde en çok koktuğumuz yılanı. Sıcak zamanlarda ortaya çıkar, çokça su batan (yani su çıkan) yerde, kayaların aralarında olurlardı. Onun için selamet olsun diye taşların üst yerlerinde durur, ikide bir sağa sola bakardık oralarda gezinirken, olta atarken.

Sıcaklar gelince yılanı Yusuf, her yıl köye gelir boş torbalarına gördüğü yılanı yakalar koyardı. Yürekli olan gençlere de öğrettiğinden onlarda tutar, yılanı Yusuf umduğunun üzerinde bereketli yılanlarla dönerdi. İşinin bitince günlerinde ateş yakar, etrafında sinsin oynanır, ateş közlerinin üzerinde yılan kebabı yapardık, yerdik. Yılan kebabı güzel olur. Başından ve kuyruğundan birer süngüç kesip atar, kalanı parça parça doğrayarak çöpe takarak kuşbaşı kebabı yapardı. Yılandık hastalığına iyi gelirmiş. Romatizma ağrılarına birebirmiş. Etinden yiyenler efsunlanırmış. Göze iyi gelirmiş, dişe iyi gelirmiş.

Gölde her canlı bulunurdu. Ne ararsan bulunur. Köye gelen yabancılar göle götürülür, hem gezilir, hem de gösterilmekle övünülürdü. Gölü seyir doyumsuzdu. Göl bir kadına benzermiş derlerdi. Çekeni çeker, çekmeyende de merak uyandırır.

Koca göl, çocukluğumuzda kalan cennet tabloları gibiydi. Dağlar durgun günlerinde göle yansır, adeta gerçeğiyle heybette yarışır. Seyretmek ne müthiş bir duyuydu. Dağlar heybetli göğe yükselirken, ağırlığıysa gölde derinleşirdi. Sema ile dağlar göle iner eşleşirken derinliğin ürpertisini duyardık.

Leyleklerde gölden nasibini alırdı. Kıyılarında dolaşır, balık, böcek, kurbağa, ot ne bulsa yerlerdi. Bunu, ince bacaklarının gömüldüğü suya gagalarının ikide bir daldırışlarından bilirdik.

Leylekler insan yaklaştığında uçuşurlardı. Köyde leylekler bir orkestra havasında lak laklara başladılar mı şakırtılardan kulaklarınızı tıkadınız. Acaba şimdilerde orkestrayı yabancı bulmayışımız o günlerin izlerini mi taşıyor?

Hele leyleklerin bulut gölgesi gibi gölgelerinin üzerimize düşüşü. Gölgenin getirdiği serinlik yüzünden göğe bakınca toplu kanat çırpışlarını görürdük. Önde biri. Alayının birbirine değmeden kanat çırpışları bize bir gök ziyafeti gelirdi.

O günlerden kalan bir izde, göle girip ıslanan elbiselerimizin, çamura bulanışlarımızın eve gelince mesele oluşuydu. Analar söylenir durur bir güzel dayak atarak hırslarını alırlardı.

Ah analarımız. Vurduğunuz yerden güller bitermiş. O vuruşları birer merhamet dokunuşuna çevirme ustası analar.

Korkardır, ürkerdik, hak verirdik. Bunuda mahcupluğumuzla karışık suçluluğumuzla yapardık.Eve getirdiğimiz angut, ördek yavrularıyla oynayışımız, kaçışları, kovalamacalar, merhamet dileyişleri hala canlılığını yaşatmaktadır.

Köprüden köye doğru yönelirken şimdilerde gölün ortasından açılan kanal yüzünden şişmemiş ama çukur alanlarda biriken suların kıyılarında bir leylek gördüm. Biz çayırlarda dolaşırken leyleklerin üzerimizden geçerken bulut gibi meydana gelen gölgelerinden anlardık. Çok değil otuz yıl. Dün leylek bulutu, bugün bir tane kendi başına. Sükut ve donuk bir duruş. Ne hareket ne lakırdı. Acaba oda göçen köylüler gibi bu hale nasıl geldiğinin hikmetini mi düşünüyor.

Beton köprüden seyrederken; toprakları çatlamış harman yerleri, kurumuş dereler, ormanları kele dönmüş dağ yamaçları, yerinde eser kalmamış sazlıklar, çoraklaşmış göl ovası, masmaviliğini bulanıklığa terkeylemiş gökyüzü, soluk tabloyu andırıyordu.